

РЕШЕНИЕ

№ 9606

гр. София, 24.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4954** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28, ал.5 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано по жалба на Б. С. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място] 1606, [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. С. Д. Г., срещу Решение № 328605-60 от 27.02.2019 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП), в частта, с която основание чл. 32, ал. 4 от ЗЗЛД, чл. 3 от Инструкция № 8121 з748/20.10.2014 г., във вр. с чл. 25, ал. 3, чл. 26, ал. 1, т. 3 и ал. 2 от ЗМВР, във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 5 от ЗЗЛД, е отказано заличаването на личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на заповедта, като постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят навежда доводи за противоречие на решението с Директива 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година и с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22, постановено по отправено от ВАС преюдициално запитване. Твърди, че не е налице необходимост от продължаващото обработване на личните му данни и се позовава на правото си „да бъде забравен“ по чл. 17 от Общия регламент относно защитата на данните (GDPR), тъй като наличието на лични данни в информационните фондове на МВР водело до негативни последици за личния му живот. Претендира се отмяната на оспорената заповед и присъждане на разноски в

хипотезата на чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – директор на Главна дирекция „Национална полиция“ не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното: Жалбоподателят е сезирал директора на СДВР с молба вх. № 513000-13046 от 19.02.2024 г. с искане да бъде снета полицейската му регистрация по съображения, идентични с жалбата му до съда.

Посочено е в молбата, че НОХД № 410/2003 г. по описа Районен съд Пещера е приключило с одобрено от съда споразумение и към момента на подаването ѝ лицето е реабилитирано. Към заявлението са приложени свидетелство за съдимост, според което лицето не е осъждано, удостоверение изх. № 17124/2018 г. на Софийска градска прокуратура, удостоверение № Р 75/2003 от 19.05.2009 г. на Районна прокуратура - [населено място], копие на лична карта, заверен препис от споразумение и протоколно определение от 06.11.2003 г. по НОХД № 410/2003 г по описа на РС Пещера.

Приложена е електронна справка за съдимост рег. № 240220005000080741 от 20.02.2024 г. на ЦАИС „Съдебен статус“ с данни, че Б. С. П., ЕГН [ЕГН], е осъждан по НОХД № 410/2003 г. по описа на РС Пещера, приключило със споразумение от 06.11.2003 г., като към датата на получаване на сведението – 24.09.2021 г., е настъпила реабилитация по право.

На молителя е изпратено писмо рег. № 328600-23152 от 08.04.2024 г. на директора на ГДНП с данни, че в информационните фондове на МВР не се съхраняват и обработват данни за полицейска регистрация на Б. С. П., ЕГН [ЕГН], по смисъла на чл.68 от ЗМВР. По повод предходни заявления са издадени два административни акта – Уведомление рег. № 328600-72725 от 27.12.2018 г. и процесното Решение № 328605-60 от 27.02.2019 г., които не са връчени на лицето.

С оспореното Решение № 328605-60 от 27.02.2019 г. на директора на ГДНП, на основание чл. 32, ал. 4 от ЗЗЛД, чл. 3 от Инструкция № 8121 з748/20.10.2014 г., във вр. с чл. 25, ал. 3, чл. 26, ал. 1, т. 3 и ал. 2 от ЗМВР, във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 5 от ЗЗЛД, е отказано заличаването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР, във връзка със:

- ЗМ № № 325/12.07.2003 г. на РУ Пещера - ОДМВР П.;
- предварително производство: „обвиняем“ по следствено дело № 43/16.07.2003 г. на Р. Пещера;
- наказателно производство „ефективно наказание“ - присъда № 9/2003 г. на РС Пещера, по съдебно дело № 410/2003 г. за престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК, наложено наказание „обществено порицание“.

Постановено е заличаване на личните данни във връзка с:

- доведени лица „уличен“ - задържане от полицейски орган, рег. № 1347/13.07.2012 г. въведено от 07 РУ СДВР;
- доведени лица „уличен“ - задържане от полицейски орган, рег. № 320/29.02.2016 г. въведено от 07 РУ СДВР.

Решението е мотивирано с разпоредбата на чл. 26, ал. 1, т. 3 от ЗМВР (отм., но в сила към датата на издаването му), според която при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното

производство, органите на МВР съхраняват данните в срокове, определени от администратора на личните данни.

Посочено е в акта, че обработваните по горепосочения заявителски материал № 325/12.07.2003 г. на РУ Пещера, лични данни на Б. П. са за „извършител“/„обвиняем“ попадат в обхвата на чл.3 от Инструкция № 8121з-748 от 20 октомври 2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (Инструкция № 8121з-748/2014 г.). Влязлата в сила присъда и реабилитацията не били основание за заличаване на личните данни, доколкото не били сред лимитативно изброените хипотези в чл.3 от Инструкция № 8121з-748/2014 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният акт е връчен на 23.04.2024 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 02.05.2024 г. - в срока почл.149, ал.1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване акт индивидуален административен акт и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, с надлежно делегирани правомощия въз основа на Заповед № 8121з-1255 от 03.11.2016 г., с която министърът на вътрешните работи е оправомощил (съобразно законовата възможност по чл.29 от ЗМВР) директора и заместник директорите на ГДНП да се произнасят по постъпили заявления за достъп до лични данни по чл.26 от ЗЗЛД и упражняване на права по чл.28а от ЗЗЛД. Решението е постановено във формата по чл.59, ал.2 от АПК и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. Спорът е по приложението на материалния закон.

Към датата на постановяване на оспореното решение е в сила редакция на чл.26, ал.1, т.3 от ЗМВР, според която при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР съхраняват данните в срокове, определени от администратора на личните данни. Според чл.26, ал.2 от ЗМВР данните по ал. 1 се заличават, ако вече не съществува причина за тяхното запазване съгласно закона или в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

В чл. 1 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. е предвидено, че с тази инструкция се уреждат сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи (МВР) във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

В чл. 3 от същата инструкция са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, като сред тях не е осъждането и настъпилата реабилитацията.

Към датата на приключване на устните състезания по спора е дължимо съобразяване с тълкуването, дадено в Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз

(СЕС) по дело С-118/22, според което член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Изложеното е в съответствие със съображение 26 от Преамбюла на Директива (ЕС) 2016/680, според което следва да се гарантира, че събраните лични данни не надхвърлят необходимото и че не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Личните данни следва да се обработват единствено, ако целта на обработването не може разумно да бъде постигната с други средства. С цел да се гарантира, че срокът на съхранение на данните не е по-дълъг от необходимия, администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед.

На личните данни, които по своето естество са особено чувствителни от гледна точка на основните права и свободи, се полага специална защита, тъй като контекстът на тяхното обработване би могъл да създаде значителни рискове за основните права и свободи (съображение 37).

Разпоредбата на чл.5 от Директива (ЕС) 2016/680 урежда императивно задължение за държавите членки да определят подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението на лични данни.

В т.38 от Решение по дело С-118/22 СЕС е дал указания до запитващата юрисдикция да се увери, че съхранението на данните на жалбоподателя по главното производство не може да служи за цели, свързани със защитата на националната сигурност, като се има предвид, че споменатият член 2, параграф 3, буква а) се отнася до изключение от прилагането на правото на Съюза и трябва да се тълкува стриктно.

При съобразяване с уредените в членове 7 и 8 от Хартата основни права на неприкосновеност на личния живот и на защита на личните данни СЕС е предоставил тълкуване, че ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора. Подобни ограничения трябва да се въвеждат в рамките на строго необходимото и правната уредба, която съдържа съответните ограничения, трябва да предвижда ясни и точни правила за обхвата и прилагането им. Както по същество се подчертава в съображение

26 от Директива 2016/680, тези изисквания не са изпълнени, когато преследваната цел от общ интерес може разумно да се постигне по също толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на субектите на данни. Съгласно член 4, параграф 1, буква в) от споменатата директива държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, който дава израз на принципа на пропорционалност.

По отношение по-конкретно на пропорционалността на срока, за който се съхраняват посочените данни, по силата на член 4, параграф 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите членки трябва да гарантират, че тези данни са съхранявани във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват. За да са „подходящи“ тези срокове, член 4, параграф 1, букви в) и д) от споменатата директива в светлината на член 52, параграф 1 от Хартата във всички случаи изисква те да позволяват, според случая, изтриването на съответните данни, когато тяхното съхранение вече не е необходимо с оглед на целите, дали основание за обработването им. Член 10 от Директива 2016/680 представлява специална разпоредба, която урежда обработването на специални категории лични данни, в частност на биометричните и генетичните данни. Целта на тази разпоредба е да осигури по-голяма защита на субекта на данни, тъй като поради особената им чувствителност и контекста, в който се обработват, съответните данни могат да породят, както е видно от съображение 37 от цитираната директива, значителни рискове за основните свободи и права, като гарантираните с членове 7 и 8 от Хартата право на зачитане на личния живот и право на защита на личните данни. Посоченият член 10 установява изискване обработването на чувствителни данни да бъде разрешено „само когато това е абсолютно необходимо“, което представлява по-строго условие за законосъобразност на обработването на такива данни и в частност означава особено стриктен контрол за спазването на принципа за „свеждане на данните до минимум“, който следва от член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680 и на който това изискване представлява специално приложение към споменатите чувствителни данни. Накрая, член 16, параграф 2 от Директива 2016/680 установява право на изтриване на личните данни, когато обработването нарушава разпоредбите, приети съгласно членове 4, 8 или 10 от тази директива, или когато тези данни трябва да бъдат изтрети с цел спазване на правно задължение, което се прилага спрямо администратора. От член 16, параграф 2 следва, че това право на изтриване може да се упражни по-конкретно когато разглежданото съхранение на лични данни не е или вече не е необходимо с оглед на целите на обработването им, в разрез с разпоредбите от националното право за привеждане в действие на член 4, параграф 1, букви в) и д) от цитираната директива, както и евентуално на член 10 от нея, или когато изтриването се налага, за да се спази срокът, определен за тази цел от националното право на основание член 5 от същата директива.

В конкретния случай, от данните по делото се установява, че освен отказаните за заличаване данни в информационните фондове на МВР се обработват и данни във връзка с две полицейски задържания:

- доведени лица „уличен“ - задържане от полицейски орган, рег. № 1347/13.07.2012 г. въведено от 07 РУ СДВР, задържан за проверка за съпричастност към ЗМ № 1365/13.07.2012 г. по описа на 07 РУ СДВР за престъпление по чл. 325 от НК;

- доведени лица „уличен“ - задържане от полицейски орган, рег. № 320/29.02.2016 г. въведено от 07 РУ СДВР, задържан за проверка за съпричастност към ЗМ К-519/2016 г. по описа на 07 РУ СДВР за престъпление по чл. 325 от НК

Установява се от писмо рег. № 3382р-39627 от 07.12.18 г. на 07 РУ СДВР, че и в двата случая на полицейско задържане не е установена съпричастност.

Изложеното придава достоверност на твърденията в жалбата до съда, че без да е извършил други нарушения на обществения ред жалбоподателят е задържан от полицейските органи и принуждаван да дава обяснения във връзка с оперативно-издирвателни мероприятия. На отправени към полицейските органи въпроси защо толкова често е спиран за проверка, отговорът бил – поради наличие на данни в системите на МВР.

Дължим е извод, че събирането и съхраняването на личните данни на жалбоподателя е непропорционално - надхвърля необходимото и данните се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Липсват данни по делото съхранението на данните на жалбоподателя да е необходимо за цели, свързани със защитата на националната сигурност. От административния орган не са изложени мотиви обработката на личните данни на лицето да е необходима за защита на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора. В случая, личните данни на жалбоподателя се съхраняват за целите само на оперативно-издирвателната дейност, и по-специално, за да може да се извършва сравняване с други данни, събрани при разследването на други престъпления. В преписката не се съдържат данни и административният орган не навежда твърдения за наличие на други извършени от лицето престъпления или нарушения. Ето защо и с оглед настъпилата реабилитация на жалбоподателя, при липсата на данни той да е замесен *в престъпления, различни от това*, за което е бил осъден, обработката на данните му е неоправдана и непропорционална. С оглед естеството и тежестта на престъплението, за което е осъден жалбоподателят *като непълнолетен* (по чл.346, ал.2, т.1, вр. ал.1 от НК – отнемане на чуждо МПС), липсата на рецидив, както и на други извършени нарушения на обществения ред, следва извод, че рискът, който представлява лицето, не дава непременно основание за запазване до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В конкретния случай вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, поради което мярката се явява непропорционална. Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива. Ето защо съхранението на личните данни на жалбоподателя не отговаря на изискването да се допуска единствено когато „това е абсолютно необходимо“ по смисъла на член 10 от Директива 2016/680. В съответствие с изложеното съдът приема, че обработваните лични данни на жалбоподателя подлежат на изтриване, тъй като тяхното съхранение вече не е необходимо с оглед на целите, дали основание за обработването им. Оспореното решение е незаконосъобразно на основанията по чл.146, т.4 и т.5

от АПК.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК оспореното решение следва да бъде отменено като материално незаконосъобразно, несъответно и непропорционално на преследваната цел.

В идентичен смисъл са: Решение № 5406 от 30.04.2024 г. по адм. д. № 610/2023 г. и Решение № 4927 от 18.04.2024 г. по адм. д. № 2814/2022 г., двете на ВАС, Пето отделение.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв. На основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, вр. чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на адв. Г. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 750 лв. Същото е справедливо и съответно на фактическата и правна сложност на спора.

По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. С. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място] 1606, [улица], ет.1, ап.1, чрез адв. С. Д. Г., Решение № 328605-60 от 27.02.2019 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, в частта, с която основание чл. 32, ал. 4 от ЗЗЛД, чл. 3 от Инструкция № 8121 3748/20.10.2014 г., във вр. с чл. 25, ал. 3, чл. 26, ал. 1, т. 3 и ал. 2 от ЗМВР, във вр. с чл. 2, ал. 2, т. 5 от ЗЗЛД, е отказано заличаването на личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по молба вх. № 513000-13046 от 19.02.2024 г. съобразно указанията дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“, [населено място], [улица], да заплати на Б. С. П., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място] 1606, [улица], ет.1, ап.1, на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“, [населено място], [улица], да заплати на адвокат С. Д. Г. от [населено място] 1606, [улица], ет.1, ап.1, личен номер на адвокат [ЕГН], на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата разноски в размер на 750 лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: